

Arrest

nr. 117 466 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker voordien reeds een asielaanvraag in Hongarije had ingediend.

Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 17 juni 2013 een terugnameverzoek aan de bevoegde Hongaarse overheden. Hongarije verklaart zich vervolgens akkoord met een terugname op grond van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). verzoeker.

1.2. Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De beslissing die dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker is de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde (...) geboren te(...), op (...) van nationaliteit: Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft. REDEN VAN DE BESLISSING : Betrokkene verklaarde dat hij op 12.06.2013 is aangekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 09.02.1960 te Radosta en over het Kosovaarse staatsburgerschap te beschikken. Uit het Eurodacverslag van 12.06.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 25.06.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.06.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel aanvraag maar dat zijn vingerafdrucken wel genomen werden in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 08.06.2013 per bus vanuit Kosovo vertrokken zou zijn naar Servië waar hij op 09.06.2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene zou vervolgens te voet vanuit Servië naar Hongarije gewandeld zijn. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrucken in Hongarije genomen werden maar dat hij er geen asiel zou hebben aangevraagd en vervolgens op 10.06.2013 vanuit Hongarije per trein via Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 12.06.2013 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene werd er op gewezen dat hij volgens zijn verklaringen op 08.06.2013 Kosovo verlaten zou hebben, op 10.06.2013 één dag in Hongarije verbleven zou hebben en er nog dezelfde dat zou zijn vertrokken, terwijl uit de resultaten in het Eurodacverslag van 12.06.2013 blijkt dat zijn vingerafdrucken in Hongarije genomen werden op 15.05.2013. Betrokkene verklaarde daarop dat hij op 12.05.2013 Kosovo verlaten zou hebben per bus en één dag later in Servië zou zijn aangekomen vanwaar hij te voet vertrokken zou zijn naar Hongarije waar hij op 15.05.2013 zou zijn aangekomen en zijn vingerafdrucken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat hij Hongarije op 10.06.2013 verliet en per trein via Oostenrijk en Duitsland naar België reisde waar hij op 12.06.2013 aankwam en nog dezelfde dat het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben. Op basis van het Eurodacverslag van 12.06.2013 werd voor betrokkene op 17.06.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten op 25.06.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten stelden in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op 15.05.2013 effectief asiel aanvraag in Hongarije maar dat hij begin juni met onbekende bestemming verdween en dat Hongarije op basis daarvan zichzelf beschouwd als de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrucken in Hongarije wel werden genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag (DVZ, vraag 22 en vraag 42) dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 12.06.2013 met name HU1330006348001 blijkt dat er op basis van de vingerafdrucken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten. De codering ‘1’ na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrucken in Hongarije wel zouden zijn genomen maar dat hij er geen asiel heeft gevraagd, zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten stellen bovendien in hun expliciete terugnameakkoord dd. 25.06.2013 dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij kort daarna verdween. De verklaringen van betrokkene dat hij geen asiel zou hebben aangevraagd in Hongarije zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. Uit de bovenstaande elementen en vaststellingen blijkt dan ook dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande eerdere asielaanvragen in andere Europese Lid-Staten. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn

asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij tegen Hongarije is omdat het hem daar niet bevalt en dat hij absoluut niet terug wil naar Hongarije (DVZ, vraag 40). Betrokkene maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk waarom Hongarije hem niet bevalt. Indien men dergelijke reden inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt van zijn verklaringen, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Het louter afleggen van een vage verklaring dat de Hongarije hem niet bevalt, kan niet als dusdanig worden beschouwd. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er immers geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Hongaarse autoriteiten zullen tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.06.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat België hem bevalt (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, dien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen – om dat het land hem bevalt - zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of

Europa, stelde betrokkene geen familieleden in België te hebben (DVZ, vraag 36). Betrokkene verklaarde verder dat een zus van hem in Zwitserland zou verblijven en een zoon van één van zijn zussen in Budapest in Hongarije. Betrokkene zelf is meerderjarig en gehuwd en maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze zus en zoon van één zus die respectievelijk in Zwitserland en Hongarije zouden verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 derhalve niet aan de orde. Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 39). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten in Hongarije.”

1.3. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen bij arrest nr. 108.594 van 26 augustus 2013. Op 7 oktober 2013 zou verzoeker België verlaten hebben.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting van 15 januari 2015 stelt de raadsman van verzoeker dat hij is vertrokken; dat het bevel is uitgevoerd en dat de zaak aldus zonder voorwerp is geworden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker is vertrokken. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER